

движения, которое могло бы артикулировать и агрегировать интересы и позиции данной группы.

Третью социальную группу молодёжи составляет политически активная молодёжь, которая успешно завершила этап самоидентификации и пытается укрепить свои позиции в политике. С точки зрения национальных интересов Украины, данная группа является наиболее важной, однако на сегодняшний день она наименьшая по численности. Но, несмотря на свою малочисленность, данная социальная группа продемонстрировала, что может задавать тон в молодёжной среде.

К четвертой социальной группе можно отнести «молодёжную пехоту» политических сил. Даная категория представителей молодого поколения, как правило, работает на определённую влиятельную силу. При этом не столь важно, за деньги или за идею. Главное, что она способна вести активные действия, на что все реже соглашаются представители старшего поколения.

Таким образом, можно сделать вывод, что в сложившейся ситуации достаточно сложно говорить о молодёжи как единой социальной группе или политической силе.

На данный момент, украинская молодёжь в большинстве случаев – это скорее инструмент в руках влиятельных политических сил, с помощью которого достигаются определённые цели. Эти истинные цели очень часто даже неизвестны молодому поколению.

СЕКЦІЯ 8.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА І ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Ажель Т.О.
НТУ «ХП»

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Однією з головних тенденцій процесу розвитку державності в сучасному світі є поступове сприйняття людством напрацьованих прогресивною політико-правовою думкою надбань і особливо таких загальнолюдських цінностей як демократія, право, права і свободи людини, гуманний і справедливий правопорядок. З часів проголошення Декларації про державний суверенітет ця тенденція почала знаходити свій вияв і в Україні. Завдяки вибореній Україною незалежності відбулося відродження ліберально-демократичної традиції в українському конституціоналізмі – концепція демократичної, соціальної, правової держави стала складовою частиною української державницької ідеології. Проголошення в Конституції України як соціальної, правової держави зумовлює необхідність розвитку її конституційної моделі. Ця модель, її зміст, який визначається системою притаманних соціальній, правовій державі рис і принципів, стала предметом більш пильної уваги не тільки з боку вітчизняних науковців, але й суспільства в цілому. Прикладом цього є формування в середовищі українських правознавців двох підходів щодо назви такої держави, які відображають певні відмінності в баченні її сутності. Так, В. Копейчиков і М. Козюбра відстоювали сталу, притаманну Європі формулу «демократична, соціальна, правова держава», що згодом була втілена в Конституції, тоді як П. Рабінович пропонував назву «держава соціально-демократичної, орієнтації». Конституція, проголосивши Україну соціальною, правовою державою, закріпила не стільки реальний, скільки бажаний стан держави, що констатується в її преамбулі. Таким чином, в Україні нині створені лише правові передумови для становлення і подальшого розвитку цієї концепції.

Формування соціальної, правової держави – це складний і тривалий процес. Для того, щоб побудувати в Україні правову державу, треба, передусім, щоб ті вимоги, які становлять її зміст, а це: забезпечення панування права, захист і гарантування основних прав і свобод людини і громадянина, поділ влади та інші, були реально втілені у життя, що, у свою чергу, потребує завершення правової, політичної, економічної та соціальної реформ.

Метою проведення правової реформи повинно стати:

– Скасування тих законів, які не відповідають потребам суспільного життя;

– розробка нових нормативних актів, прийняття яких продиктоване сучасними умовами і об'єктивно існуючими потребами правового регулювання;

– здійснення адаптації національного законодавства до законодавства Європейського Союзу, що обумовлено намірами України інтегруватися в єдину Європу;

– формулювання чіткої правової політики держави тощо. Її результатом мають бути: забезпечення верховенства права, правового характеру чинного законодавства, істотне обмеження відомчої нормотворчості, оскільки нерідко підзаконні нормативно-правові акти (різні інструкції, розпорядження тощо) приймаються всупереч закону і паралізують його дію. Важливою складовою правової реформи стало завершення процесу формування нової судової системи;

– впорядкування процесу правотворчості, розмежування правотворчих повноважень органів законодавчої та виконавчої влади.

Однак слід зауважити, що правову державу не можна побудувати, обмежившись прийняттям законів. Крім демократичного, прогресивного законодавства, необхідно забезпечити систему суворого дотримання і виконання законів усіма суб'єктами: державою, суспільними організаціями, посадовими особами і громадянами. Це особливо важливо в умовах перехідного періоду, коли нарівні з попередніми формами суспільних відносин розвиваються нові. Поряд з удосконаленням законодавства не менш важливою умовою побудови правової держави є підвищення якості юридичної практики, яка, у свою чергу, залежить від правової, професійної культури тих, хто створює і застосовує законодавство.

Головною метою здійснюваної політичної реформи є: налагодження ефективної взаємодії між вищими органами державної влади відповідно до принципу поділу влади, розробка і законодавче закріплення процедури формування і функціонування парламентської більшості, створення дійового механізму взаємодії та взаємної відповідальності президента,

парламенту й уряду щодо розробки та здійснення державної політики, структурування політичної системи суспільства тощо.

Не менш важливим для формування правової держави в Україні є підвищення рівня правової культури і правосвідомості громадян, посадових осіб і суспільства у цілому, виховання почуття поваги до права, забезпечення знанням своїх прав і свобод, юридичних обов'язків, уміння їх правильно виконувати. Високий рівень правової культури і правової свідомості необхідний для утвердження в суспільстві законності, справедливості, встановлення такої атмосфери, в якій людина може вільно жити і розвиватися як особистість. Таким чином, знання права, повага до нього, переконаність в обов'язковості його виконання – необхідна умова створення правової держави. З цього випливає, що ще однією умовою на шляху формування правової держави є переборення правового нігілізму. Значна частина суспільства досі скептично ставиться до думки, що закріплені в Конституції цінності можуть прижитися у наших умовах і позитивно впливати на процес вирішення існуючих проблем. Подолання цієї ситуації можна досягнути лише за умови, що ідея розбудови України як соціальної, правової держави стане цільовою настановою діяльності не тільки політиків і державних діячів, але й суспільства в цілому.

Андренко Є.
НТУ «ХП»

ПРИЧИНИ ПОВІЛЬНОГО ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Громадянське суспільство є основою демократичної держави. Його становлення відбувається у тісному зв'язку зі становленням її як правової, соціальної і демократичної систем.

Характеризуючи становище громадянського суспільства у сучасній Україні, варто зазначити, що для нашого суспільства є характерною маргіналізація громадського життя. Так, в останні роки значна частина громадян України брала участь у страйках і демонстраціях. При чому, участь людей у зазначених громадських акціях пов'язана була з соціальними